

ΣΙΛΒΙΑ ΝΤΕΪ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΣΕΙΡΑΣ *CROSSFIRE*

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΣΤΟΝ ΠΑΓΟ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BUTTERFLY IN FROST

Από τις Εκδόσεις Montlake Romance, Σιάτλ 2019

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πεταλούδα στον πάγο**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sylvia Day

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Άγγελος Ζαχαριάδης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουριδά

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Caroline Teagle Johnson

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Sylvia Day, LLC 2019

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Read n' Right Agency.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-5044-43-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-5044-44-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΣΙΛΒΙΑ ΝΤΕΪ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ
ΣΤΟΝ ΠΆΓΟ

Μετάφραση:
Άγγελος Ζαχαριάδης

*Στην οικογένεια Τάμπκε,
που με εμπνέει με τη δύναμη,
την καλοσύνη και την πίστη της*

«**Δ**εν έχει πάει ακόμη εννιά το πρωί και είμαι ήδη ζαλισμένη».

Η γειτόνισσά μου η Ροξάν, που μόλις μου άνοιξε διάπλατα την πόρτα της, στέκεται μπροστά μου με τα μάτια της να αστράφτουν. Τα δύο σκυλιά της, ένα Βαϊμαράνεο που γαβγίζει δυνατά, και ένα που είναι διασταύρωση Κόργκι με Τσιχουάουα και γαβγίζει ακόμη δυνατότερα, ορμούν να με χαιρετήσουν.

«Τι γιορτάζεις;» ρωτάω, ενώ κάθομαι στις φτέρνες και προετοιμάζομαι για τη σκυλοεπίθεση. Κοιτάζοντας προς τα πάνω, βλέπω τα πανύψηλα πόδια της Ρόξι ντυμένα με τζιν, και από πάνω ένα κλασικό λευκό πουκάμισο δεμένο στη μέση. Όπως πάντα, είναι αβίαστα άψογη.

Μου χαμογελά από ψηλά. «Η Δευτέρα είναι η μέρα της Μιμόζας*, γιατρέ».

«Αλήθεια;» Κάνω στα δύο σκυλιά ένα γερό διεξοδικό τρίψιμο, κολακευμένη από τη χαρά τους που με βλέπουν. «Μην περιμένεις αντιρρήσεις από μένα. Είναι γνωστό ότι πότε πότε συνταγογραφώ ένα-δυο ποτά, ίσως και παραπάνω».

* Κοκτέιλ με βάση τη σαμπάνια ή κάποιο άλλο αφρώδες κρασί και χυμό πορτοκαλιού. (Σ.τ.Ε.)

«Εσύ όμως δεν πίνεις ποτέ».

Σηκώνω τους ώμους. «Γιατί δεν είμαι ευχάριστη όταν μεθάω. Απλώς γίνομαι κλαψιάρρα».

Το θερμό καλωσόρισμα από την Μπέλα και τη Μίνι την κάνει να πει:

«Τους έλειψες. Και μένα μου έλειψες».

«Δεν έλειπα τόσο πολύ για να σας λείψω». Καθώς σηκώνομαι, δίνω συγχαρητήρια στον εαυτό μου που κατάφερε να αποφύγει τις δύο γλώσσες που γλείφουν μανιασμένα.

Μου κόβεται η ανάσα καθώς η Ρόξι με αρπάζει και με σφίγγει δυνατά. Είναι δέκα πόντους πιο ψηλή, κάμποσα χρόνια πιο μεγάλη, και πολλά επίπεδα πάνω από μένα σε γοητεία και ομορφιά.

Τραβιέται πίσω, με κοιτάζει καλά καλά και φαίνεται ότι καταλήγει σε κάποιο συμπέρασμα κάνοντας ένα καταφατικό νεύμα. Κοιτάζω τα μαλλιά της, ένα όργιο από μπούκλες που πλαισιώνουν το οβάλ πρόσωπό της πέφτοντας ως τους ώμους της. Έχει καστανά μάτια κάμποσους τόνους πιο ανοιχτόχρωμα από το δέρμα της, που λάμπουν με την καλοσύνη μιας γνήσια γλυκιάς ψυχής.

«Πώς είναι το Μανχάταν;» με ρωτάει καθώς με πιάνει αγκαζέ και με τραβά μέσα στο σπίτι.

«Ξέφρενο όπως πάντα».

«Και το αγαπημένο μου διάσημο ζευγάρι;» Κλείνει την πόρτα πίσω μας με μια κλοτσιά. «Είναι ακόμη πανέμορφοι και σαγηνευτικοί και απίστευτα πλούσιοι; Περιμένουν παιδί ή ακόμη; Μπορείς να μου πεις, δε θα το πω πουθενά».

Χαμογελάω. Μου έλειψε και μένα η Ρόξι. Είναι κουτσομπόλα, αλλά ποτέ κακεντρεχής. Παρ' όλα αυτά, δεν μπορεί να κρατήσει μυστικό πάνω από πέντε λεπτά. «Ναι, ο Γκίντεον και η Εύα Κρος εξακολουθούν να είναι εκπληκτικοί από κάθε άποψη. Και δεν είμαι η γιατρός της Εύας, έτσι δεν ξέρω αν είναι

έγκυος ή όχι. Όπως και να 'χει όμως, έτσι όπως ξετρουπώνεις τις πληροφορίες εσύ, σίγουρα θα το μάθεις αμέσως μόλις το μάθει κι εκείνη».

«Χα! Μακάρι να ήταν έτσι. Η κρυφή εγκυμοσύνη της Κάιλι Τζένερ απέδειξε ότι ακόμη και οι διάσημοι μπορούν να έχουν μυστικά». Τα μάτια της φωτίζονται από έξαψη. «Οπότε μπορεί η Εύα να είναι έγκυος αλλά να το κρατά κρυφό».

Δε θέλω να την απογοητεύσω, αλλά... «Πάντως, δεν είδα να έχει μεγαλώσει η κοιλιά της».

«Να πάρει». Η Ρόξι κάνει μια μουτρωμένη γκριμάτσα. «Τέλος πάντων. Είναι νέοι».

«Και πολυάσχολοι». Δουλεύω γι' αυτούς και το ξέρω από πρώτο χέρι.

«Τι φορούσε όταν την είδες; Θέλω πλήρη περιγραφή: σύνολο, παπούτσια, αξεσουάρ».

«Ποιο σύνολο;» ρωτάω με αθώο ύφος. «Δεν την είδα μόνο μία φορά».

Τα μάτια της φωτίζονται. «Ωωω! Να φάμε μεσημέρι στο Σάλιτ'ς να μου τα πεις όλα!»

«Ψήνομαι», της λέω.

«Στο μεταξύ...» Το πλούσιο άρωμά της που με τύλιγε σβήνει καθώς προπορεύεται και μπαίνει στο λίβινγκ ρουμ. «Έχω πολλά να σου πω».

«Έλειψα μόνο τρεις βδομάδες. Πόσα μπορεί να έγιναν σε τρεις βδομάδες;»

Ακολουθώ την Μπέλα και τη Μίνι και σταματώ στην είσοδο του λίβινγκ ρουμ, νιώθοντας αμέσως σαν στο σπίτι μου στον οικείο χώρο. Το σπίτι της Ρόξι είναι διακοσμημένο σε παραδοσιακό στιλ, κυρίως με λευκό και πινελιές από σκούρο μπλε και χρυσό, και είναι όμορφο και άνετο ταυτόχρονα. Εδώ κι εκεί υπάρχουν διάσπαρτα αντικείμενα με ψηφιδωτά – σουβέρ, διακοσμητικά μπολ, βάζα και πολλά ακόμη. Τα φτιάχνει η ίδια και

έχει υπαλλήλους που τα πουλούν στο Πάικ Πλές Μάρκετ του Σιάτλ.

Όμως εκείνο που κλέβει την παράσταση είναι η υπέροχη θέα προς το Πάτζετ Σάουντ από τα παράθυρά της.

Το πανόραμα του Σάουντ, με τα νησιά Μόρι και Βάσον, με σταματούν επιτόπου. Μια τεράστια άσπρη και κόκκινη φορηγίδα με στοίβες από πολύχρωμα κοντέινερ απομακρύνεται από το λιμάνι της Τακόμα, κόβοντας ταχύτητα σε προετοιμασία για την απότομη στροφή που πρέπει να κάνει για να βγει από τον κόλπο Πόβερτι. Ένα ρυμουλκό, που μοιάζει μικροσκοπικό σε σύγκριση μαζί της, κινείται προς την αντίθετη κατεύθυνση. Στα αγκυροβόλια κατά μήκος της ακτής υπάρχουν ιδιωτικά σκάφη που κυμαίνονται σε μέγεθος από βάρκες μέχρι κότερα.

Δεν κουράζομαι ποτέ να κοιτάζω αυτή τη θέα, τα νερά που αστράφτουν από το φως του ήλιου και τα σκάφη που πηγαινοέρχονται μέρα και νύχτα. Είναι κάτι που μου έλειψε τρομερά όσο ήμουν στη Νέα Υόρκη.

Και να φανταστεί κανείς ότι κάποτε είχα ορκιστεί πως θα πέθαινα στη Νέα Υόρκη, όπου και είχα γεννηθεί. Σίγουρα έχω αλλάξει πολύ.

Κοιτάζω το γιγάντιο δέντρο στην άκρη του απόκρημνου κάβου προσπαθώντας να εντοπίσω ένα χαρακτηριστικό λευκό χρώμα, το κεφάλι του φαλακρού αετού που κουρνιάζει εκεί. Το γυμνό κλαδί όπου κάθεται συχνά είναι άδειο, αλλά πιο μακριά βλέπω μια σειρά αεροπλάνα να κατεβαίνουν προς το Αεροδρόμιο Σίτακ από τον βορρά, πράγμα που δείχνει από πού φυσάει ο άνεμος. Γυρίζω και κοιτάζω τη Ρόξι, που εκείνη τη στιγμή φοράει ένα ζευγάρι κατάλευκα παπούτσια πεζοπορίας.

Σηκώνεται. «Έχασες πάλι τη συγκέντρωση της κοινότητάς. Έχεις να έρθεις από τις γιορτές, έτσι δεν είναι;»

Κάνω μεταβολή από το λιβινγκ ρουμ για να αποφύγω την ερώτηση και παίρνω τα λουριά των σκυλιών που κρέμονται στον τοίχο του χολ. «Δε νομίζω να έχασα τίποτα σημαντικό, έτσι δεν είναι;»

Κάθε μήνα εμφανίζονται στους δρόμους μας επιγραφές που ανακοινώνουν την ημερομηνία και τον τόπο της επόμενης συγκέντρωσης της κοινότητας, μια χρήσιμη υπενθύμιση όταν προγραμματίζω τα επαγγελματικά ταξίδια μου στη Νέα Υόρκη. Οι συγκεντρώσεις είναι πρόβλημα για μένα, και κάνω ό,τι μπορώ για να τις αποφεύγω.

«Εμφανίστηκε η Έμιλι με τον κηπουρό της». Η Ρόξι πλησιάζει και πιάνει στη θηλιά της ζώνης της ένα κλιπ από όπου κρέμεται ένας σωλήνας με βιοδιασπώμενες σακούλες για τις ακαθαρσίες των σκύλων. «Έχουν σχέση τώρα, αν μπορείς να το πεις έτσι».

Το νέο με κάνει να σταματήσω, ενώ αντιλαμβάνομαι με την άκρη του ματιού τα σκυλιά να χοροπηδούν από χαρά. «Εκείνο το πιτσιρίκι; Μα αυτός δείχνει γύρω στα δεκάξι».

«Θεέ μου». Το γέλιο της Ρόξι, βραχνό και μελωδικό μαζί, είναι μια απόλαυση. «Όντως, δείχνει για δεκάξι, αλλά στην πραγματικότητα είναι είκοσι».

«Μπλιαχ». Η Έμιλι είναι συγγραφέας με πολλά μπεςτ σέ-λερ, που πρόσφατα πέρασε ένα οδυνηρό διαζύγιο. Είναι κάτι που το έχω ζήσει κι εγώ, και γι' αυτό της εύχομαι ολόψυχα καλή τύχη. Δυστυχώς, τελευταία έχει αρχίσει να βγαίνει με μια σειρά νεαρούς στην ηλικία του γιου της, κάτι που έχει σκανδαλίζει τη γειτονιά.

«Οι τραυματικές εμπειρίες μπορούν να σε τρελάνουν». Όση κατανόηση κι αν νιώθω, προσέχω να μην αποκαλυφθούν τα συναισθήματά μου από τον τόνο της φωνής μου.

Ο καθένας μας φορά την πανοπλία του με διαφορετικούς τρόπους. Η δική μου είναι η ολοκληρωτική αλλαγή.

«Κοίτα, εγώ την καταλαβαίνω. Αλλά να φέρνεις στη συγκέντρωση της γειτονιάς ένα τεκνό είναι μεγάλη βλακεία, ιδιαίτερα όταν αυτό το τεκνό κουρεύει το γρασίδι στους κήπους των γειτόνων σου. Δεν μπορείς να φανταστείς πώς την κοίταζαν πίσω από την πλάτη της».

Σκύβουμε και οι δύο και περνάμε τα λουριά στα κολάρα των σκυλιών.

«Κάτι πράγματα που χάνω», λέω, και κρατώ μια νοερή σημείωση να στείλω στην Έμιλι μια κάρτα *Σε σκέφτομαι*.

«Δεν είναι μόνο αυτό».

«Μπα;» Εγώ παίρνω τη Μίνι και η Ρόξι παίρνει την Μπέλα. Δεν έχουμε συμφωνήσει ποτέ ξεκάθαρα σ' αυτό, απλώς αυτή είναι η ρουτίνα μας. Όπως είναι ρουτίνα μας να βγάζουμε τα σκυλιά βόλτα μαζί δυο-τρεις φορές την εβδομάδα. Είναι κάτι που με αναγκάζει να βγαίνω από το σπίτι στον ήλιο και να έρχομαι σε επαφή με ανθρώπους, όπως με έχει συμβουλέψει ο γιατρός.

Η Ρόξι χοροπηδάει από έξαψη. «Ο Λες και η Μαρτζ πούλησαν το σπίτι τους».

Την κοιτάζω. Ανοιγοκλείνω τα μάτια κατάπληκτη. «Δεν ήξερα ότι το πουλούσαν».

Η Ρόξι γελάει και πηγαίνει προς την πόρτα. «Αυτό είναι το θέμα. Δεν το πουλούσαν».

«Τι πράγμα;» Τρέχω πίσω της καθώς βγαίνει έξω, με τη Μίνι να τρέχει δίπλα μου φροντίζοντας να μαζέψει την ουρά της καθώς κλείνω την πόρτα.

Κοιτάζω δεξιά το σπίτι μου. Είναι φτιαγμένο στα μέσα του αιώνα, με στέγη ανάποδο V, και προσεκτικά ανακαινισμένο. Το επόμενο παραδοσιακό σπίτι ανήκει –ή μάλλον *ανήκε*– στον Λες και τη Μαρτζ. Τα τρία σπίτια, μαζί με το σπίτι της Ρόξι, είναι χτισμένα στη σειρά στον δρόμο και βλέπουν προς το Σάουντ, προσφέροντας απρόσκοπτη θέα στη θάλασσα και

εξαιρετική απομόνωση, αν και απέχουν μόνο είκοσι λεπτά με το αυτοκίνητο από το αεροδρόμιο.

Η Ρόξι κάνει πιο μικρά τα βήματά της για να την προλάβω, και μετά με κοιτάζει. «Μια μέρα αφού έφυγες για τη Νέα Υόρκη, σταμάτησε μπροστά στο σπίτι τους ένα Ρέιντζ Ρόβερ, και ο τύπος τούς πρόσφερε μετρητά για να το πουλήσουν και να το αδειάσουν μέσα σε δεκατέσσερις μέρες».

Σκοντάφτω, και η Μίνι μπερδεύεται για μια στιγμή στο λουρί. Μου ρίχνει μια ματιά που θα τη χαρακτήριζα εκνευρισμένη, και μετά συνεχίζει τον δρόμο της. «Τρελό».

«Ακριβώς. Ο Λες δεν ήθελε να πει πόσα τους έδωσε, αλλά πρέπει να ήταν τεράστιο ποσό».

Ανεβαίνουμε το ανηφορικό δρομάκι του γκαράζ, και γέρνω το κεφάλι πίσω για να δω τα σπίτια που είναι χτισμένα στη λοφοπλαγιά. Έχουν όλα μεγάλα παράθυρα για καλύτερη θέα, και μοιάζουν σαν να κοιτάζουν τη θάλασσα με διάπλατα απορημένα μάτια. Αυτό το απομονωμένο σημείο του Σάουντ ήταν άγνωστο, αλλά με την κάθετη αύξηση της ζήτησης για ακίνητα στο Σιάτλ και την Τακόμα, το ανακάλυψαν πολλοί. Τώρα σε πολλά σπίτια γίνεται ολοκληρωτική ανακαίνιση σύμφωνα με τα γούστα των νέων ιδιοκτητών τους.

Φτάνουμε στον δρόμο και στρίβουμε αριστερά. Στα δεξιά είναι αδιέξοδο.

«Αν είναι ευχαριστημένοι», λέω, «είμαι κι εγώ ευχαριστημένη γι' αυτούς».

«Είναι πανευτυχείς. Ήταν μεγάλη αλλαγή και τελείως ξαφνική, αλλά νομίζω ότι είναι ικανοποιημένοι με την απόφασή τους». Η Ροξάν σταματά όταν σταματάει η Μπέλα, και περιμένουμε καθώς τα δύο σκυλιά μαρκάρουν ένα από τα συνηθισμένα σημεία τους στο χαλίκι στην άκρη της ασφάλτου. Δεν υπάρχουν πεζοδρόμια στη γειτονιά μας, μόνο υπέροχοι κήποι με περιποιημένο γκαζόν και άφθονα λουλούδια.

«Προσπαθήσαμε να τους αποσπάσουμε πληροφορίες», συνεχίζει η Ρόξι, «αλλά δεν ήθελαν να πουν τίποτα για την πώληση». Μου ρίχνει μια πλάγια ματιά. «Μας είπαν όμως κάτι για τον αγοραστή».

«Γιατί με κοιτάς έτσι;»

«Γιατί ο Μάικ κι εγώ πιστεύουμε ότι ο αγοραστής είναι διάσημος. Σκηνοθέτης ίσως. Ή ζωγράφος. Το φαντάζεσαι; Πρώτα η Έμιλι, συγγραφέας με τόσα μπεστ σέλερ. Μετά εσύ, πλαστική χειρουργός που εμφανίζεσαι σε τηλεοπτική εκπομπή ριάλιτι. Και τώρα αυτός! Μπορεί να γινόμαστε το νέο Μαλιμπού. Ζωή στην παραλία αλλά χωρίς πυρκαγιές και φόρο εισοδήματος!»

Η αναφορά της Ρόξι στον άντρα της, τον Μάικ, μου προκαλεί ένα χαμόγελο. Είναι κι αυτός από τη Νέα Υόρκη, όπως κι εγώ, μια ευπρόσδεκτη πινελιά από τη ζωή που άφησα πίσω μου στη ζωή που δημιούργησα εδώ για τον εαυτό μου – μια ζωή που μόλις αναστατώθηκε από την απώλεια δύο γειτόνων που συμπαθούσα.

«Γιατί το πιστεύετε αυτό;» ρωτάω, αποφασίζοντας να ακολουθήσω το παιχνίδι της. Αν έχω μάθει κάτι την τελευταία χρονιά, είναι να αποδέχομαι τα πράγματα που δεν μπορώ να αλλάξω, κάτι δύσκολο για μια ελεγχομανή σαν εμένα.

«Ο Λες είτε στον αγοραστή ότι δεν έχει δει καν το εσωτερικό του σπιτιού. Κι αυτός απάντησε ότι δε χρειάζεται να το δει γιατί ήξερε ήδη ότι “το φως είναι τέλειο”. Ποιος θα το έλεγε αυτό; Μόνο κάποιος που ασχολείται με εικαστικά, έτσι δεν είναι;»

«Ίσως», συμφώνησα διστακτικά. Αυτή η απρόσμενη συζήτηση είχε αρχίσει να μου προκαλεί ανησυχία. Ο δρόμος μπροστά μας είναι μια απότομη ανηφόρα, με κλίση τόσο μεγάλη, ώστε αισθάνομαι ένα μικρό κάψιμο στους μηρούς. «Αυτό δε σημαίνει ότι είναι διάσημος, όμως».

«Αυτό είναι το θέμα». Η φωνή της ακούγεται λίγο ξέπνοη.

«Ο Λες δε μας είπε το ποσό, είπε όμως ότι ήταν τρελό, γιατί ο τύπος, με τα λεφτά που έδωσε θα μπορούσε να αγοράσει εκείνο το τεράστιο σπίτι στο τέλος του δρόμου. Και αυτό πουλιέται τριάμισι εκατομμύρια!»

Σοκάρομαι με τη σκέψη. Το σπίτι του Λες και της Μαρτζ είναι όμορφο, αλλά δεν αξίζει τόσα λεφτά.

«Νομίζω ότι είδα μια φορά τον αγοραστή μέσα από εκείνο το μεγάλο τοξωτό παράθυρο στο λίβινγκ ρουμ», συνεχίζει η Ρόξι. «Ήταν μαζί του μια ξανθιά, πραγματική κούκλα. Αδύνατη σαν σουπερμόντελ, με πόδια χιλιόμετρα».

Αγκομαχάω όταν φτάνουμε στην κορυφή. Η Ρόξι, που πηγαίνει γυμναστήριο τις περισσότερες μέρες της βδομάδας, δεν έχει λαχανιάσει.

Μισό χιλιόμετρο πιο κάτω υπάρχει ένας δρόμος δεξιά που οδηγεί στο Ντας Πόιντ. Ίσια πιο κάτω ο δρόμος κατηφορίζει πάλι, μέχρι που φτάνει ξανά στο επίπεδο της θάλασσας. Εκεί είναι η παραλία Ρεντόντο Μπιτς, και το Σάλτι'ς, ένα εστιατόριο πάνω σε πασσάλους μέσα στο νερό με υπέροχη θέα στον κόλπο Πόβερτι και πιο πέρα. Ετοιμάζομαι να αρχίσω να εκθειάζω τη σούπα με θαλασσινά του Σάλτι'ς, όταν ένας δρομέας παίρνει τη στροφή τρέχοντας ολοταχώς. Η ξαφνική εμφάνισή του με σαστίζει. Μια πιο προσεκτική ματιά με κάνει να παγώσω επιτόπου. Μου κόβεται η ανάσα.

Υπάρχουν πάρα πολλά πράγματα για να τα αντιληφθώ όλα μαζί, έτσι προσπαθώ να δω τη συνολική εικόνα. Φοράει μόνο ένα μαύρο σορτς και αθλητικά παπούτσια, και είναι μια οπτική πανδαισία. Ηλιοκαμένο δέρμα, περίτεχνα τατουάζ-μανίκι, και μυώδες σώμα που γυαλίζει από τον ιδρώτα.

Και το πρόσωπό του! Σμιλεμένο. Τετράγωνο σαγόνι. Σκληρή αρρενωπή ομορφιά που μου κόβει την ανάσα.

Η Ρόξι, μερικά μέτρα πιο μπροστά, σφυρίζει σιγά. «Ουάου».

Ο ήχος της φωνής της μου υπενθυμίζει να πάρω ανάσα. Έχω αναποκοκκινίσει και είμαι λουσιμένη στον ιδρώτα. Ο σφυγμός μου έχει επιταχυνθεί πολύ περισσότερο από όσο θα δικαιολογούσε η ανηφόρα.

Στην αρχή δε μας βλέπει παρόλο που τρέχει προς το μέρος μας. Το μυαλό του είναι κάπου αλλού, το σώμα του τρέχει σε αυτόματο πιλότο. Τα ψηλά δυνατά πόδια του χτυπούν στην άσφαλο. Τα μπράτσα του κινούνται σε ένα ρυθμικό, ελεγχόμενο τέμπο. Είναι εντυπωσιακό με πόση χάρη κινείται το σώμα του σε αυτή την ταχύτητα. Οι δρασκελιές του είναι αβίαστες, γεμάτες δύναμη και αρμονία, κι εγώ δεν μπορώ να πάψω να τον κοιτάζω σαν κεραινόπληκτη. Το ξέρω ότι κοιτάζω αδιάκριτα, ότι πρέπει να κοιτάζω αλλού, αλλά δεν μπορώ.

«Βλέπεις αυτό που βλέπω;» ρωτάει η Ρόξι, που φαίνεται ότι δεν μπορεί ούτε κι αυτή να πάψει να τον κοιτάζει.

Η υπνωτική κατάσταση στην οποία έχουμε πέσει διαλύεται από μανιασμένα γαβγίσματα. Η Μπέλα και η Μίνι γαβγίζουν στον άγνωστο που τρέχει ολοταχώς κατά πάνω μας.

«Ε, σταμάτα», λέει η Ρόξι στην Μπέλα, και την τραβάει πιο κοντά.

Εγώ όμως είμαι ακόμη αποσβολωμένη και δεν αντιδρώ έγκαιρα. Η Μίνι αποφασίζει να αποδράσει. Το λουρί της γλιστρά από το χέρι μου που έχει σχεδόν παραλύσει. Απομακρύνεται πριν προλάβω να την αρπάξω, με τα κοντά πόδια της να κινούνται τόσο γρήγορα που δε φαίνονται. Τρέχει προς τον άγνωστο.

«Να πάρει». Τώρα τρέχω κι εγώ προς το μέρος του, και με βλέπει. Δε δείχνει καμία έκπληξη όταν τον βγάζουν από τις σκέψεις του δυο γυναίκες που τον κοιτάζουν σαν χάννοι και τα ανεξέλεγκτα σκυλιά τους. Η σκληρή γραμμή των χειλιών του σφίγγεται και η αφηρημένη έκφραση στα μάτια του δίνει τη θέση της σε μια εστίαση λείζερ. Και δεν κόβει ταχύτητα.

Ένα πρωτόγονο ένστικτο με σπρώχνει να τον αποφύγω. Μοιάζει σαν μαινόμενος κυκλώνας που ορμά προς το μέρος μου, και η αυτοσυντήρηση απαιτεί να βγω από τον δρόμο του.

«Μίνι!» φωνάζω, και προσπαθώ να αρπάξω το λουρί της τρέχοντας. Δεν τα καταφέρνω. «Να πάρει».

«Μίνι Μπέαρ!» φωνάζει κοφτά η Ρόξι, και το μικροσκοπικό σκυλί φρενάρει αμέσως, κάνει μεταβολή, και τρέχει κοντά της.

Είμαι κι εγώ σχεδόν εξίσου ευκίνητη. Αλλάζω κατεύθυνση για να αποφύγω τον άντρα που τρέχει κατά πάνω μου και βγαίνω στον δρόμο.

«Τίγκαν!»

Ακούγοντας τη Ρόξι να με φωνάζει πανικόβλητη, γυρίζω το κεφάλι... και βλέπω μια Κράισλερ 300 να έρχεται ίσια κατά πάνω μου.

Με πλημμυρίζει ένα κύμα αδρεναλίνης, και ορμάω μπροστά για να αποφύγω το αυτοκίνητο ενώ το στρίγκλισμα των φρένων μου φέρνει ανατριχίλα. Κάτι με χτυπά από πίσω με τόση δύναμη που εκτοξεύομαι από τον δρόμο στο γκαζόν του γείτονα.

Σοκαρισμένη και έντρομη όπως είμαι ακόμη, μου παίρνει μερικά δευτερόλεπτα για να συνειδητοποιήσω ότι είμαι εντάξει.

Και ότι ο καυτός, μυώδης, ιδρωμένος παίδαρος που προσπαθούσα να αποφύγω είναι από πάνω μου.

**BEST SELLER στη *Wall Street Journal*, τη *USA Today*,
τη *Washington Post* και τις λίστες του Amazon**

Η Σίλβια Ντέι, η Νο 1 συγγραφέας φαινόμενο των *New York Times*, μας χαρίζει μια πολυαναμενόμενη παδιασμένη ιστορία αγάπης.

Παλιότερα, δε θα μπορούσα να φανταστώ τον εαυτό μου να ζει εδώ. Όμως τώρα τα πράγματα έχουν αλλάξει. Μένω πια σε ένα μέρος που αγαπώ και σε ένα σπίτι που ανακαίνισα, κάνω παρέα με νέους φίλους που λατρεύω, και κάνω μια δουλειά που με γεμίζει. Συμφιλιώνομαι με το παρελθόν και βάζω νέα θεμέλια για το μέλλον.

Και μετά μετακομίζει στο διπλανό σπίτι ο Γκάρετ Φροστ.

Είναι ξεροκέφαλος και πολύ τολμηρός, μια μαινόμενη δύναμη της φύσης που αναστατώνει την προσεκτική τάξη της ζωής μου. Αναγνωρίζω τα φαντάσματα που τον στοιχειώνουν, το μαρτύριο που τον βασανίζει. Ο Γκάρετ θα ήταν επικίνδυνος σε κάθε περίπτωση, αλλά πληγωμένος γίνεται ακόμη πιο επικίνδυνος. Φοβάμαι ότι είμαι πολύ εύθραυστη για ν' αντιμετωπίσω τη δύελλα που μαίνεται μέσα του, πολύ ντελικάτη για να αντέξω τον πόνο που τον σφυροκοπά. Όμως αυτός είναι αποφασισμένος και τόσο δελεαστικός...

Και μερικές φορές η ελπίδα εμφανίζεται ακόμη και στην πιο παγερή ερημιά...

**Συγκινητικό και σπαρακτικό, το ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΣΤΟΝ ΠΑΓΟ
είναι μια λαμπή επιστροφή από τη Σίλβια Ντέι,
τη συγγραφέα της Νο1 μπεστ σέλερ σειράς CROSSFIRE,
που έχει πουλήσει εκατομμύρια αντίτυπα σε όλο τον κόσμο.**

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

**ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ**

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23733